

ΝΙΚΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

Η αναχώρηση

Πρώτη έκδοση: 15.000 αντίτυπα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Το αδόκητο τέλος
του Λάζαρου Χατζημιχαήλ

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΗΛ όρθιος στο μικρό του μπαλκονάκι, οχυρωμένος απέναντι στον βοριά μες στη βαριά του κάπα, κάπνιζε αρειμάνια τη μακρύλαιμή του πίπα ρουφώντας από μια πήλινη κούπα το καυτό φασκόμηλό του.

Έδειχνε ευχαριστημένος καθώς έκανε τους υπολογισμούς του χαζεύοντας αφηρημένα τον δρόμο που οδηγούσε προς το Ναύπλιο. Δώδεκα ασκιά λάδι ψες και άλλα τόσα σήμερα, σύνολο σαράντα οχτώ με εκείνα της περασμένης εβδομάδας, σίγουρα άλλα τόσα αύριο, άραγε πόσα θα βγουν με ό,τι θα έχει απομείνει μέχρι το τέλος της εβδομάδας...;

Η ματιά του έπαιξε μόλις έπιασε στο βάθος του δρόμου να στρίβει ένας αραμπάς. Βεβαιώθηκε ότι ήταν ο δικός του, μόλις αναγνώρισε τον Παντελή όρθιο να χειρονομεί κατά το μέρος του και μάλλον κάτι να του φωνάζει που το έπαιρνε ο δυνατός αέρας. Τον έζωσαν τα φίδια για την ασυνήθιστη συμπεριφο-

ρά του ανθρώπου του. Αναρωτήθηκε τι κακό μπορεί να τον είχε βρει και χτυπιόταν από απόσταση με τέτοιο τρόπο πάνω στον αραμπά. Να τον είχαν ληστέψει; Απίθανο· θα επέστρεφε σαν βρεγμένη γάτα. Να ήθελε να ειδοποιήσει για κάποιον κίνδυνο που τον ακολουθούσε στο κατόπι; Πιο πιθανό. Να πλάκωσαν τούρκικες ενισχύσεις; Αλίμονό τους! Δεν άργησε να λυθεί η απορία του.

«Έπεσε το Παλαμήδι, έπεσε το Παλαμήδι!» φώναζε βραχνιασμένος ο έμπιστός του, ενώ τα άδεια βαρέλια πίσω του άδετα και κακοφορτωμένα κλυδωνίζονταν και χτυπιούνταν μεταξύ τους από τους κραδασμούς, αλλά κυρίως από τα χαρμόσυνα μαντάτα, όπως δικαιολογήθηκε μουδιασμένος ο αλαλάζων Παυτελής, μόλις τον κατσάδιασε το αφεντικό του.

«Πάει κι αυτό» ξεφύσηξε ανακουφισμένος ο Χατζημιχαήλ.

Μετά τόσων μηνών πολιορκία των Τούρκων που είχαν ταμπουρωθεί στο Παλαμήδι, κι αφού επικράτησαν οι Έλληνες στο Ναύπλιο, ζήτημα ήταν αν είχαν μείνει το φθινόπωρο του '23 δύο τρία οχυρά στην Πελοπόννησο να τα υπερασπίζονται οι Τούρκοι.

«Στην Πάτρα, στην Κορώνη, πού αλλού; Μάλλον

όλη η Πελοπόννησος είναι ελευθερωμένη!» ανήγγειλε το ίδιο βράδυ αντί για καληνύχτα στους ανθρώπους του υποστατικού του.

Όλοι τους πανηγύρισαν στο άκουσμα του νέου, εκτός από τα δυο τουρκάκια που πισωπάτησαν και κούρνιασαν σιωπηλά στο μαγειρείο δίπλα στη θαλπωρή του φούρνου.

[1823-1825]

Στις δύσκολες στιγμές της Ελληνικής
Επανάστασης. Ο Λάζαρος Χατζημιχαήλ,
στο τοιφλίκι του που δέσποζε στον κάμπο
του Ναυπλίου, και ο Μισέλ Ντε Κριγιόν,
φιλέλληνας, γιατρός, ταλαντεύονται
ανάμεσα στα διλήμματα και στις αλλαγές
της εποχής τους.

[2009]

Αθήνα, σε άλλες δύσκολες εποχές.
Ο Λάζαρος Χατζημιχαήλ, απόγονος
του πρώτου, ανώτερος δικαστικός, τη μέρα
που συνταξιοδοτείται αναλογίζεται τη ζωή
του. Θα τολμήσει και την αναχώρησή του;

ISBN 978-960-566-567-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6567